

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵੂਠਾ ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ
ਨੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਜਲ ਨਿਧਿ ਊਨ ਥਾਉ ਨ ਕੇਹੁ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਪੂਰਨ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ ॥੧॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿ ਸਾਧਸੰਗੇਹੁ ॥ ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ
ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ ॥੨॥੯੧॥੧੧੪॥ {ਪੰਨਾ 1226}

ਪਦਅਰਥ:- ਵੂਠਾ—ਵੱਸ ਪਿਆ, ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਥਾਈ—ਥਾਈਂ, ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ। ਮੇਹੁ—ਮੀਂਹ, ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਦੀ
ਵਰਖਾ। ਮੰਗਲ—ਖੁਸ਼ੀਆਂ। ਗਾਉ—ਗਾਇਆ ਕਰੋ। ਪੂਰਨ ਨੇਹੁ—ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਿਆਰ।
ਪ੍ਰਗਟਿਓ—ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਕੁੰਟ—ਕੂਟ, ਪਾਸ। ਦਹ ਦਿਸਿ—ਦਸੀਂ ਪਾਸੀਂ। ਜਲ ਨਿਧਿ—(ਜੀਵਨ-) ਜਲ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਊਨ—
ਖਾਲੀ। ਕੇਹੁ—ਕੋਈ ਭੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ—ਹੇ ਦਇਆ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪੂਰਨ—ਹੇ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ! ਜੀਅ
ਦਾਨੁ—ਜੀਵਨ-ਦਾਤਿ। ਦੇਹੁ—ਤੂੰ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ। 1।

ਸਤਿ—ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਧ ਸੰਗੇਹੁ—ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ। ਤੇ ਜਨ—ਉਹ ਮਨੁੱਖ {ਬਹੁ-ਵਚਨ}।
ਪਰਤੀਤਿ—ਸਰਧਾ। ਭਰਮੇਹੁ—ਭਟਕਣਾ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਜਸ ਗਾਇਆ ਕਰੋ, (ਜਿਵੇਂ,) ਮੀਂਹ (ਟੋਏ ਟਿੱਬੇ) ਸਭਨੀਂ ਹੀ ਥਾਈਂ ਵਰ੍ਹਦਾ ਹੈ
(ਤਿਵੇਂ ਜਸ ਗਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ) ਆਨੰਦ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ (ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਜੀਵਨ-) ਜਲ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਚੌਹਾਂ ਕੂਟਾਂ ਵਿਚ ਦਸੀਂ ਪਾਸੀਂ (ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ) ਕੋਈ ਭੀ ਥਾਂ (ਉਸ
ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ) ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਉਸ ਦਾ ਇਉਂ ਜਸ ਗਾਇਆ ਕਰੋ—) ਹੇ ਦਇਆ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ! ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ! ਹੇ
ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ! ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜੀਵਨ-ਦਾਤਿ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ। 1।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਭਾਈ!) ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਹੀ ਅਟੱਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ)
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਧੁਰ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਸਤੇ ਸਰਧਾ ਪੈਦਾ ਹੋ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਭੀ ਅਟੱਲ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਟਕਣਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। 2।
91। 114।